

[Bundvad.]

nugældende 16 måneder, ser vi det gerne. Vi imødeser derfor med interesse resultaterne af forsvarsudvalgets arbejde.

Siden vi havde den såkaldte afslutningsdebat her i tinget i juni måned, har folketinget vedtaget to meget vigtige love, nemlig folkepensionsloven og lærlingeloven.

Først nogle bemærkninger om folkepensionen. Det er ikke min mening at gennemgå denne sag i enkeltheder, hverken sagens interessante historie eller forslaget. Jeg vil bare konstatere, at det lykkedes den socialdemokratiske regering at føre denne vigtige sag igennem. Berlingske Aftenavis kalder det „den største sociale reform i tiden efter krigen“, og bladet udgav et særnummer i den anledning. Jeg er enig med Berlingske Aftenavis i denne vurdering. Vi har nu fået begyndt på en betydningsfuld social reform.

Vi kom igennem med højere ydelser til de nuværende gamle, med lempeligere fradragregler, og vi fik begyndt på den egentlige folkepension til alle med det nye mindstebeløb. Videre sikredes de enlige mødre bedre kår, og en konjunktursikret opsparing blev gennemført. Hermed har den sociale velfærdsstat gjort et sikkert fremstød.

Regeringen lagde som bekendt vægt på, at reformen blev vedtaget med bred parlamentarisk tilslutning, og det kan med tilfredshed konstateres, at foruden socialdemokratiet, det radikale venstre og kommunisterne stemte også de fleste ærede medlemmer af venstre og de fleste ærede medlemmer af det konservative folkeparti for forslaget. Jeg kan imidlertid forstå, at de to partier, venstre og de konservative, har en masse vrøvl i den anledning. Må jeg få lov til at sige, at det da så også er deres egen skyld. I denne sag har de nemlig forsøgt at blæse på to trompeter samtidig, og det har givet disharmonier særlig for de konservative musikanter.

Sagen er den, at man har villet være mere social end andre, samtidig med at man har gjort, hvad man kunne for at lægge velfærdsstaten eller formynderstaten, som man også kalder den, for had. Hvad det sidste angår, er det utroligt, hvad visse borgerlige blade har præsteret i denne sommer. Var der emigrerende, som mente, at de skulle give vor sociale orden skylden for

deres emigration, blev det slået op som bevis på folkepensionens skadelighed, selv om man dog måtte vide, at en meget stor emigration tidligere netop fandt sted fra et Danmark uden social sikkerhed; det var i fattiggårdernes tid. Og fandt en eller anden på, at Danmarks høje selvmordsprocent skyldtes den sociale sikkerhed, var også det bevis mod folkepensionen, selv om vi fra længere tilbage i tiden har haft tilsvarende høje selvmordstal. Alt kunne bruges og bruges kritikløst for at lægge velfærdsstaten for had. Den binder folk med snærende bånd og kvæler alt initiativ. Staten tager selvstændigheden fra borgeren og gør ham til et viljeløst offer for den snigende socialisme. En sølle tilstand, kan man forstå. Og dog kommer folk rejsende langvejsfra for at finde ud af, hvordan vi er nået frem til den sociale orden, vi har, og som de gerne vil efterligne derhjemme. Den sidste var Costa Ricas præsident.

Og medens der larmedes mod velfærdsstaten, talte man for folkepensionen — dog med næsten konstante forbehold. En gang tillod økonomien ikke dens gennemførelse, en anden gang — og så sent som nogle få dage før vedtagelsen — erklærede man bombastisk, at man ville stille så og så mange betingelser op, før man ville stemme for reformen. Men alt ramlede sammen, da det kom til stykket. For mig at se vovede de to partier ganske enkelt ikke at følge deres egen kritik op og stemme imod. Er det da underligt, at man har vrøvl og er kommet til at sidde mellem to stole?

Det ærede medlem hr. Aksel Møller talte forleden ved den konservative vælgerforenings stiftelsesfest, en tale, der blev transmitteret af radioen. Denne tale var meget bemærkelsesværdig, fordi et afsnit af den nærmest formede sig som en eneste stor undskyldning for, at de konservatives flertal havde stemt for reformen. Den tale nærmest flammede af dårlig samvittighed.

Det var jo det ærede medlem, der i foråret formede slagordet, at socialdemokratiet er spaltet fra isse til hæl. Mon det ærede medlem ikke — i det mindste for sig selv — vil indrømme, at rollerne er byttet om? Man ligger, som man har redet. Velfærdsstaten befinder sig i bedste velgående med venstre og de konservative som garanter.

Det er måske derfor, at visse borgerlige